

Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ

ΤΟ ΚΣΑΡΕΑΣ

**ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“**

ΡΟΣΤΟΒ-ΗΤΟΝ
1 9 3 2

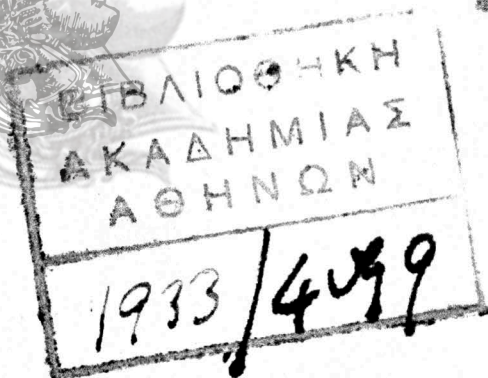

Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ

ΤΟ ΚΣΑΡΕΑΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“

ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
1 9 3 1

Д. ЭРИСТЕАС

„Токсареас“
(Сборник стихов)

ИЗДАТЕЛЬСТВО
„КОММУНИСТС“

РОСТОВ-ДОН
1 9 3 2

Χαριζμένα σου
ς. Μίτση Σακαρέλον
Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ.

ΣΙΝ ΛΙΡΑΝ

Αλακσον, λίρα, τον σκοπο
το τσινκρομένον τιν λαλίας·
πάι τι εκλοβίας ο κερος
τι διστιχίας.

Πάι ο κερος, πυ ι χαρα
σο στόμα-ς έτον μιρολόγια,
πυ χτίχιαζες σα εκοτινα
κε εμαρένους σα ιπόγια.

Ασα καφύλια έβγα τι χορι
σα ιλιακος κε σανιχτίας,
πυ καμπανιζ ο ίλεν κι ζοι
με τι χαρας τα τραγοδίας.

Φόρεμαν έπαρ τιν Αθγιν,
κε ασον ίλεν τιν φοτιαν,
τα κόρδας ασον μαχιτιν
κε ας αιδόνια τιν λαλίαν,
τάπσιμον τενθυσιαζμου,
πεφτάι τα ς έπια πολιτίας
κι απλον σου κάμπον, τυρανν
τάστρια κε τα φοτίας.

Ολια παρατα κε τι μορφις
άλακσον, λίρα, τι λαλία-ς.

Κε εμπρολάτες τι ζοις
σον κάμπον τρέκσον τι δουlias.

1. ΙΣΑΓΟΓΗ

Τα δίποδα τα χτίνια, τα διποδα τα θύδια,
ας παν να τραγοδύε τα δίποδα τα ζα,
ας παν ἱμνους να γράφνε σα δίποδα ταρχύδια,
σον θρόνον τα γαρκα.

Τι μισιαντες, τι τσιμπλιάντας ας πάι πσαλ ο τσιμπλέας,
τι χρικοφορεμένους ας πσαλ για τα χρικα·
επίρα τι σάιταμ εγο απομικροθέας,
αβτζις για τι θρισκίας, τον θρόνον τα γαρκα.

Κετόκσεπσα, τοκσέβο, κι ακόμην θα τοκσέβο
— νέα σάιτας δόκες εμεν, Τριγομινα —
για μεγαλία κέρθα κε δόκσαν κι γιρέβο,
εγο κι Κασταλίας κελύστα τα νερα.

Ελύστα γο σο έμαν ντο κςιντε μπορζουζία
κε κι κιρυμ το έμαν λύστα τι δουλεφτα·
κε το νερον, εμένα ντεφότης, Εκλίσια,
τι μάναμ διάκρια έσαν, διάκρια φαρμακερα.

Κι ατόρα, αν εφίκα τιν σάτιραν κε πέρα
τιν λίραν να τιζέβο — κεγο πρότιν φοραν
τιν λίραν εγο πέρα
ίροα για τεσέναν, για σέναν δουλεφτα.

Ι ΧΟΡΑΜΥΝ ΠΡΕΠ ΝΑ ΕΚΣΕΡ ΤΙ ΙΡΘΑΣΑΤΣ

ΣΟΝ ΜΟΔΟΡΟΝ ΤΟΝ ΜΑΧΙΤΙΝ

— Θόδωρε, τα γερατιά
κε τα ρσιόνια τιν φοτίαν
τι καρδίαςις κι θζίνε.

Για τεσέναν νενκασία,
για τεσέναν καθισία,
κέσαν, κίνε, κι θα ίνε.

Ι νεοντάδες με τεσέναν
κεπορύνε έναν κέναν
να εβγένε σι δουλίαν

Σι ενίκεσες τα χρόνια
κεντροπιάσες τα ρσιόνια
κε τα μάθρα γερατία

Για πείμε, Θόδωρε, το μιστικον,
πενίκεσες τα γερατία
κεκσίντα τέσερα χρονον,
αсланτς, εξέφχτες σιν δουλίαν.

Σε πιον λανκαδ, πιον ορμαν
ίβρες τι νιότις το βοταν,
σε πιον κορφιν, πιον βυνον.
Επες ταθάνατον νερον;

— Χάλκινον ραβδιν κεπίρα
κε κεφόρεσα τζαρύςια
χάλκι α εγο.

Σα λανκάδια κεβραδιάστα,
σα θυνα κεκσιμερόθα
για ταθάνατον νερον.

Λοριαζμένα τα τζαρούσιαμ,
οκσιπόλτος, τσεριγμένος
σαγαδίον τον κερν.

Εσίρνα με τα βυδόπαμ
— Ιμπσον πρσιν έσαν κεκίνα —
τι σκλαδίας τον ζιγν.

Με το έμαμ, με τα δάκριαμ
με το ίρδομαμ, φαρμάκια
πότιζα τιν μάθριν γιν.
κε εγίρεθα τι κάχυ
σι χριστι τα γιατροσόφια
τι για ρίας τιν πιγιν.

Μάτια ίχαν κε φος κίχαν
ι χοιστι κ ι παναγίες
κε ι άγι κοφι.

Εφκερα τεφχάσιμ πέγναν
έφκερα τα παρακάλιαμ,
τελαδόπαμ, το κεριν.

Επιδέθα τάις κε πίγα
σα ζαβότια κεταράγα
με ταργάτας δυλεφτις.

Κε με τεκινυς εντάμαν
σα θυνα κε σα λανκάδια
έβγεσα πολεμιστις.

Επολέμεσα, εκόθα.
ενιχτέρεπσα σα σπέλτα,
εκσιμέροσα σορμαν.

Σι Τριγομινα τον κάμπον
τι ζοις το νερον ίβρα
κε τι νιότις το βοταν.

ΣΟΝ ΧΑΠΑΡ ΤΟΝ ΠΡΙΓΑΤΙΡΟΝ ΤΙ ΚΟΛΧΟΖΙ „ΕΜΠΡΟΣ“

(Πακάνσκαγια, Ρομέικον ραγιον).

Εσι, πυ τα πυλία τις Αθγισ,
σο προΐζνον τεγνέφιζμαν εδέδες
κε με τον ίλεν νικιτισ
σιν σοτς-σορεδνοθάνιαν εκσέβες,

Χαπαρ, εσέναν τραγιδο,
για σεν τιν λίραν πέρο,
σιχόραμε, Χαπαρ, αν κεπορο
τα λόγιαμ όπος πρεπ να καταφέρο.

Ι ανοφέλεφτι ολόγερας πολι,
κε τον κυλάκον τα ταζία,
τα ιπνοχύρια, ι σκοτινι,
ολ πεμποδιζνε σιν δουλίαν.

Ι ολιγόπσιχι εκλόστανε οπισ
ι „γνοστικι“ εσίρθαν σα κεςσάδες.
„Τον κόζμον κι θα διορθόνομε εμис,
γίρτσον οπισ“ εκύκσαν κάπι γεροντάδες.

Σα χρόνια ι γεροντάδες, σο κορμιν
κ ι γεροντάδες με τα μάβρα τα μαλία,
τι μεγαλίας τα ταζία κε εκιν
εχμάλοτυς πεκράτνεν ι θρισκία.

Σα ονιδίγματα οτιν κι δις·
κε σα γλικά τα λεγια κ επλανέδες·
εσι, τυ ίλιω νικιτισ
τα διςκολίας κεφοέθες.

Τι „γνοστικυς“ φίκες οπισ,
τι νείς επίκες σινιροφίαν.
Διαρμενεφτις κε μαχιτις
κε εμπρολάτες σιν δουλίαν.

Ρύκες, εσχόθες, έσιρες πολα·
μα το τεμελ εσένκες
τι κολχοζι ασάλεφτα, γερα·
τ „Εμπρος“ ασα τζαμύρια κσένκες.

Γι αίκον ίροαν εγο
τιν λίραμ πος για να μι πέρο!
Σιχόραμε, Χαπαρ, αν κ επορο
τα λόγιαμ, όπος πρεπ, να καταφέρω.

ΧΙ³31

ΣΟΝ ΠΑΝΙΚΑΝ ΤΟΝ ΕΝΘΥΣΙΑΣΤΙΝ ΑΣΟ ΝΟΒΟΡΟΣΙΣΚ.

Εσι κίσε απ εκίνυς,
πυ τιν μπλύζαν τεργατίον
φόρεςαν για να εσκεπάζνε
αμαρτίας παλεα.

Ζομερος ο χίρις κέτον
θίον κίσσεσ επεκυλιάντον
κε ι μάνας διαγατέρα
πσάλτε κέτον, νια ποπα.

Με τιδρόματα τι χόρας,
με τα έματα τι εσιόρας,
σι, κετράνινες, Πανίχα,
χαραμ κέφαες πσομιν.

Το τζακυτζ εγνόρτζεσ κίριν.
μάναν ίχεσ τιν δυλίαν,
με τιν νένχασιν, το ιδρος,
εσι, έδεσεσ χορμιν

Κι αν ει τσάρονος τα χρόνια,
δυλεβες για τον Διμίτριν,
ίρδονες για τον Νικόλαν,
ντύνες το τζακυτζ, να ζις,

Ενθουσιαστis ατόρα
πίρες το τζακυτζ σα σέρια.
εμπρολάτες τι δουλίας
για να χτίis.

Ι δουλία πανιγίριν
εν ατόρα για τεσέναν
παρχαρι νερν το ίδρος
τα καρδιάσιs δροσιζ.

Εμπροπέρεν ι δουλία,
πόσον σέρεσε, Πανίκα,
τροs το πεσδόπος, το καρδόπος
ι δουλία αν κοτσιζ.

Παν τι τσάρονος τα χρόνια,
πίρδονες για τον Νικόλαν,
για τι χόραν, για ταγάδες
ντόνες το τζακυτζ, να ζis.

Ενθουσιαστis, Πανίκα,
πίρες το τζακυτζ ατόρα,
εμπρολάτες τι δουλίας
για να χτίis.

X/31

4

Κι ατόρα τον σκοπον αλάζο,
κε σέναν τραγοδο αρμέχτρα,
κε σέναν τραγνδο δουλέφτρα
τι κολχοζι νικοκισα.

Σο πεςστιαμπέλνεςυν κι αλάζο,
σο ιλιστέρνεςυν κι αλάζο
τ Ελένιs τι πεντάμορφος τα κάλια,
τα κυρεμένα τα κιφάλια,
τα κόρασσα τα τρυφαντα.

Ας πάνε τι „Μαρίκας“ να τραγοδούν τα εσείλια,
„τ'Ανθύλας“ τι „Δομνίτσας“ τομάτια τα πιπίλια,
εκιν πυ έργον κέχνε ας ψάλνε τα θελχα.

Για μας ατόρα κίνε, γινεχ για τα καφέεσια,
θελχα για τιν ιδέαν, κιρίες για ταρέεσια,
πογιαδες κε ζιντζίρια κε κόλφια κιν χοντρα.

Τα τριφερα ι „τριφερι“ ας τραγοδούν κορμιά
εγο τα εσείριας τραγοδο, Πινι τα μαζολία.
Κε το κόκινον το χρώμαν κε τα μάγλα τι Θιμίας,
πυ ι φύρτζα επογιατςεν τι δουλίας.

Τιν λίραμ πέρο για τεσεν, Πινι,
πυ το δυκαλ εκρέμτσεσ τι σκλαβίας,
το πσέφτικον τιν εντροπιν
κε τα μακάμια τι πυρζυαζίας.

Κέναν κενέα με ταγυρτσ κε ει
— κσέρο εγο τα δυσκολίας —
ζέφχτεσ σο χτίσιμον τι κολχοζι
με τεμπρολάτας τι δουλίας.

Ζέφχτεσ σο χτίσιμον τι κολχοζι,
γινέα ει — τι μάννα! —
Τσεριζ τα μάγλατς ι Χρισι,
χτυπίετε ι Χρισάνα.

„Σα σινεδρίας με ταγυρτσ
κεχν έργον ι νιράδες·
Πινι, τοπλάεπσον ταχυλτσ·
κuiζν ι γεροντάδες.

Κυζ ι Κλιτο, πυ πορπατι
κε σο χορίον με πυμάδας
κε ανασιρ με τιν χρισιν
κε κλεί τιν εμορφάδας.

Σα παρακάθια για τεςεν,
σιν εκλίσιαν λένε·
κατιγορύνεσε ι κσεν
κι „φιλ“... τον άντρας κλένε.

Κλιρονομίαν ο χριστον
βαριν εφίκεμας κι βασιλία,
κε σιν γινέχαν τον ζιγον
διπλον εχάρτσε ι θρισκία.

Θα ίσε ίροας, για Ιρακλιν
για να σκοτοντς τις Ιδρας τα κιφάλια,
τι πρόλιπςις τοφίδια να πατις,
τι πίστις να κρεμίς τεμπάλια.

Κεκσέβεσ ίροας εσι
σόλια καρςσι τα διςκολίας.
Μπροστας ι ίροες μικρι,
ντο έλεγαν τα ιστορίας.

. . . . .

Ας παν να λεν ι σκοτινι
κε ι εχτρι ασ παν να λένε,
τέργος, εσι εκςερτς, Πινι,
ολ με τα λόγιατυν θα μένε.

Για τα γριντσόματα, σι κι νυνίς,
στιν κι δις σα ονιδίας,
Για έναν μόνον, σι νυνίς,
έμπρι να πάνε τα δυλίας.

Για το κινον το έργον ι γιτον
να πολεμυν απο καρδιάς·
να ανασπάλκετε „τεμον“,
όλια να ιν τολομελίας.

Με τάψιμος δις τιν ζοιν
σι κολχοζι τεργάτας·
σο πρότον πάντα τιν γραμιν,
Πινι, ελέπο τιν μπριγάτας.

Πάνε ι δίσεχτι κερι,
για ταλυνυς, πενένκαζες τομία.
Δ ό κ ς α ατόρα κ ε τ ι μ ι
για ςέναν εν ι εργασία.

Ο ίλεν ασον πρόςοπος κι φεβ
ας ίσε κε τιριανιγμέντσα.
κ ι δίσα αν τίχι κε λαθεβ
συμόντσε, φεβ εντροπιαγμέντσα.

Το „κεπορο“ ενέςπαλες, Πινι,
για τεσεν κιν τα δυσκολίας.
Μπροστας ι ίροες μικρι,
ντο έλεγαν τα ιστορίας

Ι ΘΙΜΙΑ

— Τριανταδίο χρονον γινέκα
με τα βιβλία ντο έργον είς;
κε ςα σχολία, επαλαλόθες,
άμον κορτσόπον να μαθαντς τρείς!

Σι απ ατόρα θα μαθαντς γράμαν
τιν αρφαβίτα θα ςιλαβίς
κε τα χαρτία, με τα κοπάλια
τα δαχτιλόπας, θαποβοροτίς.

Αφς ςα σχολία αγυρ ας πάνε
κε τα πεδόπα κε ι μικρι.
εν για τεζέναν γράμαν ο άντρας
κε τα πεδίας εν ι γραφι.

Κι αν απομέντσε λέφτερον όρα
έπαρ τιν κάλτσαν κε κάθχα κα
κι πρεπ ι νίχτα ν ελεπ, Θιμία.
αο ςπιτόπατυν τι νείς μαχρα.

— Τριανταδίο χρονόπα τόρα
εϊ νίχτας ζίνα 'φκα τα φτερα,
με φος κε κε κέλεπα τοματόπαμ
μακρα κεχόριζα, νια τα ζυμα.

Τριανταδίο χρόνια εφτάνε
εϊν γιν πεγίριζα, θία τιφλι
θα πάγο τόρα να ενταμόνο
τον ίλεν, τάστρια κε τιν αβγιν.

Τόρα τι νίχτας πυ τα μαγίας
ελίαν, πάνε κ εδέθαν κα,
για τεμας όνιδος κε αμαρτία
εν να γιρίζομε σα σκοτινα.

Τα κολεχτίβια να προοδέβνε.
κε ι δουλία να πάι εμπρος,
κι θέλνε μόνον σσέρια, μα θέλνε
κι ομάτια τέσερα, μάτια με φος.

Κι αν ιν κοπάλια τα δαχτυλόπαμ
κε κίνε νέζνικα κε κιν λεγνα·
έχνε τι κάμασις κε τι δουλίας
τα διαμάντια τα ακριβα.

V/32

ΣΑΙΤΕΑΣ

Κι ατόρα, λίρα, λίγον στα
— Κάπως πρεπ κσαν να τοκσέδο,
κάπως πρεπ να κσαγυρέβο —
ατόρα, λίρα, λίγον στα
κ έλα, σιντρόφσαμ παλέα
σιντρόφισαμ καρδιακι,
σάτιρα, εϊ.

Κάθε σαίτα κε εχθρος
φανατικος κερδίζο
κέχο πλυσ,

μα για κινους
εγο καθόλυ κι φροντιζο.

Εγο τον τόπον καθαρίζο
για τον Χαπαρ,
για τιν Πινιν,
τι χοραφι τον μαχιτιν,
τι κολχοζι τον χτιστιν,
εγο τον τόπον καθαρίζο.

Πος να μι πέρο τιν ραίταν
οντες ελέπο τον Μ μι:ταν
σιν πόρταν τι ρελσοβ:τι
πρικάζια κε παρανκελίας
να δι ατος για τα θυλίας
τι κολχοζι.

Μαρτακ το παπιροζ ρο στόμαν
κε το πορτφελ-γυμεν τερκιν
τςσαιζ, βαρχιζ, λερον το χόμαν
κε το χαρτιν.

Αποχαζμύτε,
αποτςινχύτε,
κίτε απλύτε,
απλύτε ρκύτε,
τςσιζεθ κε φτιζ. . . .
ρκέδια χτιζ.

Ι αλ ρα ρςέρια φέρνε μαζόλια
κι ατος ριν ράςσαν-ατ, ρο πιςινον
πέκςον ραιταμ κε ρα χοχόλια
κρέμτσον κι ατόναν μι χολολον.

Κρέμτσον κι ατόναν
κε μετ ατόναν

τι Παναγέτα τιν φτεροτιν,
που τιν κηρίαν κε τιν κοχόναν
φτάι σα κεπία κε σο μαντριν.

Χτίπα, σαίτα, σα ακοία
φανατικά
τι κυλαχίον τα τζία —
θαυατικά.

Πυ πόστια αν έλαχαν
κε φορεσίαν,
νιέτια κέλαχαν
κι ότε καρδιάν.

Πυ να χαλάνε,
να εμποδίζνε,
να βλάφνε τρέχνε
κι ακιντε σεβόρνε,
που λιμερίζνε
κε μίας οέχνε.

Λέσσια, πυ σεκίλαχαν
κι αν ζυν ακόμαν,
σαίτα, φόσιχσον
βαθέα σο χόμαν.

Σα ανασίρματα
στιν μι δις·
χτίπα το δάχτυλος.
μι τεντελιζ.

Τα ανασίρματα
ιν αλεπέσσια.
Σπλάχνο: κε έλεος
κι σκον τα λέσσια!

ΚΑΤΟ Ι „ΜΥΧΤΕΡΙ“ — ΖΙΤΟ ΤΑ ΜΥΧΤΕΡΑ!

Τι μυχτερος τιδίποδους μακρα ασα χορία
κε ας ανθρώπους ανάμεσα μακρα τι μυχτερος.
Τζιοπλίγια να ταραζνε, τζορμάδες κε ορμία,
ορμία κοιτορίμια, ας παν με τι τρανους,
που ζόνε σιν Εβρόπιν, που ζόνε σα Παρίσια;
σα ρεγάρα τιλίσια . . .

Τι μυχτερος τι διπόδους μακρα ασα χορία.
Ας πάνε να ταραζνε τα κόπρια πλανηκα
Χτίστεν για τα τετράποδα παλάτια τα μαντρία,
να ζόνε να πλεθίνε εκι τα μυχτερα
χοντρα-αμον πυρτζυάδες μαγαδίκα κιλίας
κε με μεριν κιρίας

Τι μυχτερος τι διπόδους αφίστεν τα χοχόλια
εκιν να καθαρίζνε, ταγιάνεψαν εκι,
κε εσιν, τα τετράποδα φάστεν κε δός-εν πόλια
νερον κε παστροσίγιαν κε ίλεν κε φαιν.
Τι διπόδους αφίστεν σα τόζια να κιλίουνταν,
τα ζόα σιν τερέστεν, που πρεπ κε να χτενίουνταν.
Να τρόνε κε να πίνε να δένε χοντρον ράσσιαν,
ποροκρατ κι θα γίνταν νεμποδιζν σιν δυλιάν,
ότε τρανα κιρίος να δεν άχριστα πάσσια
κε ότε πυρτζυάδες με άχριστον κιλιάν.
Φάστε ατα μι φοάζνε πεδγάλνε τον
μιστόν-ατου.

Πο πλίνιατα τεμέκιατ χαμίαν κι θα χαν.
Τερέστε-ατα να γίνταν κι ας ανκληκα απαν,
κελέπιατα ι διπόδι κε σπαν ασο καχόνατυν.

Ο ΓΙΟΝ ΤΙ ΠΟΠΑΔΙΑΣ

1

Ο χίρτσατ έτονε ποπας κ ι μάνατ ποπαδία.
Εκίνος ελυτρώγανεν κι ατε έχτιζεν πεδία.
Κε κοβάλναν ι χορετ ασ όλια τεβλογίας,
γιατατυνυς κε το πανκαρ δούλεβεν τεκλισίας.
Δέβαζεν πάντα ο ποπας εκσάψσαλμυς, τροπάρια
κ ι ποπαδία κάθυτον κεμπάλιζεν τ ορτάρια
κε κύνιζεν τα χάταλα ςι μέσιν τι οτας.
Κ εκίνα-πα πλεθίνανε με τι ποπα τ ερχας
κε με τα „εβλογίας“

ντο εκοβάλναν ι χορετ, ντεδίναν τεκλισίας.
Με τα ψσαλμυς ειτράνινεν ο Γιορτς, με τα τροπάρια·
κε ζέλεβανε τι χορι ατον τα παλικάρια,
κε τα κορτσόπα ζέλεβαν τον γιον τι ποπαδίας,
περσίριζεν κ ελάσκυτον κε μάρανεν καρδίας.
Εδούλεβανε ι χορετ, εντόναν τα μακέλια
κι ατος, εγίριζεν αγας . . . σεράντα πιτραχέλια
ςιν γενεάνατ κσέβανε κε σεράντα κε έναν
θεγίνυσαν, ο πόλεμόν αν κ έτον, με τ ατόναν.

2

Ες τα καλατ ο πόλεμον, ες κέρδι κ „εβλογίας“.
Πόσα ανι δουλίας!

Κι αν κςσι ποταμ τα έματα, ποταμ, κςσιν τα παράδες
για τι τρανυς, τι χοντσοβορτς, τι πάνκας τυς αγάδες.

Εκιν πέχνε μονάδαν . .
εκιν μόνον τι πόλεμυ επίραν τιν γλικάδαν.

Σον πόλεμον γριλέφκυσαν μικρι κε γεροντάδες.
κε ποτρατζις εκέρδιζεν εκι ο Γιορτς παράδες
απλα-δίπλα εκσόδεβεν, ζίνεν άμον αγας,
εζίνεν κι ο παπας.

Ο πόλεμος κε τ εκινυ ένικσεν τα δουλίας.

Παντανιχτα, πυρνον, θραδιν, τα πόρτας τ εκλίσιας.

Μνιμόσινα, παράκλisis, ενέα, εφτα, χρονία,

τα καντίλας ακίμιτα κε δόκια τα κερία.

Ι σκοτομεν θέλναν εφχας ίσιχα να χιμύνταν,

κι ασα μαςσέρια, ι ζοντανι, τι πόλεμυ να σύνταν

Κι „διασχάλτσα“ χαμνόκαρδος διαρμένεβεν τιν χώραν.

Παργόρεβεν τιν ρσιόραν

κε τ ορφανα πεφίτροναν καθα έναν στιμιν

για τι πατριδας τιν τιμιν.

Διαρμενέβεν, παργόρεβεν, επίνεν κε τιν περσίνατς,

ι θεοτόκος να κρατι κε ν οριαζ το πεδίνατς.

Τα χρόνια έρθαν δίσεχτα, το πανκαρ εκλιδόθεν,

τι ποπαδίας το τιρλικ κε τι ποπα εσχόθεν.

Τεμπόριον εκάτσενκα, αγάδες δέβαν κα·

εγέντανε χαρτία,

χαρτία παλαλα,

τεκατοστάρικα ο Γιορτις ντ ένκεν με τα σακία.

Ι πολςσεθικι εγίρτσανε τον κόζμον παν-αφκα.

Οδα κι φέρνε αλο τεφχας κε κοκία ς αμπάρια

κι φέρνε τα τροπάρια.

Αλο ςαρανταλότηρυγα κι γίντιν με παράδες

κε σιν εκσομολόγιζιν έρχυν μόνον γρεάδες!

Κε θα περμεντς τον μιναν

ο θάνατον να κοθαλι χρισ-ιανον κανίναν

ν εβγεν το ψαλτικον.

Κε, ι χορετ ενέσπαλαν εκιν-πα τον θεον!

Καρπον φέρνε γορις εφχας κι αγιαζμον τ αμπέλιτ.

Ερνήθεν τι ποπα ο γιον τεφχας κε τα βανκέλια,

τον κίρνατ κε τιν μάνανατ έστιλεν σιν Αθήναν

κε να μι κρύι σιν ρσίναν

γέντον . . . „σαβητικός!“
4 — Θα τρος, πυλιμ, θα τρος!

Δίσκολον εν ι κάμασι, βαριν εν ι δουλία
για τ εκινυς πυ κ έμαθαν να κλίσκυντανε-κα
Για τ εκινυς, πυ το πσομιν εφέρνεν εκλίσια
κε απι μάλια έρχυσαν τα άλα τα καλα.

Ει κιτι πιτραχέλια!

Πόλικα όλια έρχυσαν μένιν κοτσον ερσιςν.
Κι ατόρα, χτίπα το τζακυτζ, βαθέα τα μακέλια,
ίρδοσον κι αποίρδοσον γιάναν γυρζυλ πσομιν.
Αλο κι κρατισςέρκετε ο γιον τι ποπαδιάς
θα φεβ ασα Ρυσία.

— Το παρσιπορτιμ, μυρμουριζ, θ εδγάλο ασα σαντύκια,
θα στίλατο τον πρόκσενομ, το βίζομ να εβγαλ
εφταν τα τόςα ντ έσιρα αδα περισσανλύκια,
θα πάγο κι, πυ για τεμεν δουλεβν ακόμαν αλ.
Εκι, πυ σιν ιπόλιπσιν εν ακόμαν το χρίμαν,
κε βασιλεβ τεμπόριον, ταλιςςβερισς κ εν κρίμαν.
Εκι ο κιριμ για τεμεν σπίτια έχτσεν κε μαντρία
κι ομολογίας κε δραχμας επίρεν αρκετά.
Κ εν για τεμεν ι κάμασι, για τεμεν ι Ρυσία,
τόρα πυ κ εν ταλιςςβερισς κ εφσι εκάτσεν κα.

— Ορα καλι σιν πρίμνιςυ κι αέρα σα πανίας
κερος να πας κερως.

Τρέκσον προτυ κε κι αρκα φαλίρνε τεκλίσιας
κι απομεντς με τον κίριςυ ακλερος κι ορφανις.

XI 30.

ΣΤΑΒΡΟΦΟΡΙΑ

Εκόπανε τα πτέματα, πάνε τα παραμίδια
εσςκέρχυνταν αλίθια.

Με τα σταβρα εσκέρχυνταν, εσκέρχυν με τα
παντέρας.

εσκέρχυν με τεκσαφτέρια, τι Ρόμις ο πατέρας
έρτε αζολτς μπροστα.

Κε απο πίσατ έρχυνταν ραβιν κε δεσποτάδες
κε διάκι με σταβρα.

Εσκέρχυνταν, εσκέρχυνταν, ι τρανι τεκλισίας.
Τα παλικάρια τι Μοισι, τι Χριστου ι γιοσμάδες,
με τι Ροσχίλτ τα δόλαρα, τι Μόργαν τα παράδες.
Παπόρια φόρτοσαν σταβρα, θορακοτα-εσκινία,
να σταβρόνε τι πολςσεδικς, να κρεμαν τιν Θιμίαν
πεφέκεν τα μετάνιας, εκρέμσεν τιν εφςσιν
κε άλο τι ποπάδες, κε άλο τι πσαλτάδες
κι δι ατε μαλιν.

Τιν πετιλέτκαν έρχυνταν, τα κολχοζ να χαλάνε,
τι „διαβολ τα δουλίας“,
τα „Βύζια“ να κλιδόνε, τα εκόλια νεφτάνε
καστέλια κεκλισίας.

Με τι χριστου τιν δίναμιν εσκέρχυν να σταβρόνε,
έρχυν να θανατόνε.

τεργατς να θανατόνε, τι χορετς να σταβρόνε
τον κόζμον να στραδόνε.

Εσκέρχυνταν τα μάβρα τ Εθρόπισ τι κορόνας
τ Εβρόπισ τι κορόνας,
τον κόζμον να γριλέβνε, τον τόπον να ριμάζνε,
εσκέρχυνταν ναρπάζνε.

Εσκέρχυν με θανκέλια,
εσκέρχυν με πιτρινχέλια,
με τα τάνκια εσκέρχυν,
με τα γάζια εσκέρχυν.

Σίμφωνα με τα λόγια, εσκέρχουν, τι χριστο
κιάδα την βασιλίαν να φέρνε τυρανυ.

Με γόνατα κομένα, τεντελιζμένα αντσία,
εσκέρχουνταν τι τσύνας τ Εθρόπισ τα πεδία!

Εσκέρχουνταν ι γλυπιζμεν,
εσκέρχουνταν ι σαπεμεν,

Με σίφιλιν το έμαν,

με σίφιλιν το πνέμαν,

με σίφιλιν τον νυν,

με το χριστον εσκέρχουν
εμας να πολεμυν.

Εσκέρχουν με θανκέλιά

Εσκέρχουν με ψαλτιο,

Εσκέρχουνταν . . . .

Ελάτεν,

Ελάτεν μίαν κι άλλο

νακούτεν το σιχτιο

5/IV 1930

„ΕΝΑΝ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟ ΚΟΛΧΟΣ“ ΚΕ ΑΛΛΑ ΠΙΜΑΤΑ

ΣΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΤΙ ΟΧΤΟΒΡΙΑΝΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Δέκα χρόνια επέρασαν, λε: κέσαν ρσίλια χρόνια!

Τι κοζμι έλαχσεν ι οπς κε το νιτις τι γις.

Ι τσαρ εζέθαν σιν ιγιν, νεσπάλθαν τα γαλόνια

κε τα «ντανσκία» σάπανε τι θιάμ τι Πινις.

Δέκα χρόνια επέρασαν, δέκα χρόνια εδέβαν

κε σο σαμνιν ο δυλεφνις εκάτσεν τι χριτι.

Σο νόνιγμαν ι έμπορι κε ι τρ νι εσέβαν
κι ο τόπον επσιλίασεν τι ποπα, τι μυρτι.

ΤΕθρόπις παν τι πνλατι τα χάλκινα στυλάρια,
αέρασις το στέθος ατς πίρεν Τριγομινα
κε τάρακσεν σον άνεμον τι πυρζζυα ταμπάρια.
τι Νόπελ τα κον σέσιας, τΑκρίτα τα κηπινα.

Ι θασιλία κάτσεν·κα κι ο Κάιζερ εκλύκτσεν
κι μενσσεβικ τα πέταλα τίν·ακσαν κι ι τασσνακ.
Τα σσπεμένα τα δεντρα κε τα καφύλια ρύκτσεν,
αέρασις, Τριγομινα, για τάροστus φαρμακ.

Επέθανεν ο Κλεμανσο κι ο Βίλσον εκιλίεν
κι ο Κέρζον πίγεν τον Κολτζακ νεβρικ αρκα σιν γιν
Απαν σιν γιν ο Νικολις άμον κεριν ελίεν
κε τι Δεφ ερ «τεμέτερον» εκσσίεν το μαλιν.

ΤΕθρόπις πάνε τα τρανα κε τα χοντρα κιφάλια
απέναν έναν άκλερι τα μάδρα μπένε κα.
Κι βοιθун τι Ντέτερινκ το νεφτ, τα καπιτάλια
κι βοιθун τι Τζέμπερλεν ταχύλια τα λιφτα.

Κε νια τι Ρότζιλτ βοιθун, τι Μόργαν τα παράδες.
ΤΑμερικις το Κυ Κλυνκς Κλαν βρόμον δι μοναχα.
Κε όσον κι αν κσιρίεσε κε κους κε τα πογιάδες
Μυζολίνι, εγέρα:ες, τα μέσας δέβιν·κα.

Αγέρας τι Τριγομινα κε σέναν σινεσέβεν
κε πας με ταλυνυς.

Εθρόπι σον αγίριστον ι άνικσις πιδέβεν
τον Τζέμπερλεν μι ακυς.

16/ΧΙ/1927

ΣΙ ΜΟΝΟΝΙΚΟΚΙΡΤΣ ΕΦΤΟΧΥΣ ΚΕ ΜΕΣΕΙΣ ΤΙ ΕΛ. ΡΑΙΟΝΙ

Τα φραχτία
σιν φοτίαν
το σινερ
σο λιθοσορ.

Με σινόρια κε φραχτία
κι πάι έμπρι ι δυλία
κε το έργον εμπροστα.

Τα φραχτία
σιν φοτίαν,
τα σινόρια
λιθοσόρια
ας σσκεπαζν τι χοντσοβορτσ.

Σα τζοπλίκια
σιντροφίαν
τα φραχτία
με τεμπορτσ.

Ατζαλένια, .
σιδερένια

το χοραφ θελ μιχανας.
τα καζύκια να κρεμίζνε,
τα τριβόλια να θερίζνε
με ταχάντια τι κυλατσ.

Τα φραχτία
σιν φοτίαν,
τανκς κε μανκς.
ολτς τι κυλακς.

Τι τεμπελτσ,
λάχταν κεκίνυς,
τον κυλάκον το αχτιβ.

Κε όλια έναν κολεχτ'β
τα χορία μυν πεδία,
δίχος σίνορα κε νέπμαν
κε κυλακυσ κε φραχτία

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟ ΚΟΛΧΟΖ

- Δεςπινι, με σταβρομένα γιατι κάθεσε σσερόπα,
κε νυνίς, άμον γρείτσα, σιν φοτίαν εμπροστα;
— Χι ο Κύντυρον εκσέβεν κι άκλοςτα τι χοραφόπα
κε το χτίνομ πιναζμέν'ν κε χορις αναφαγαν.
— Ο αντράδελφος ες βύδια, ες αλέτρια αναφαγάδες,
τα χοράφιας ατος κλοθ.
— Αχ, αντράδελφομ, Θιμία, τρες εκι πυ ιν παράδες
κε εβγεν τρανον κολοθ.
— Ο κυμπάρος, ο Νικόλας, χαμνον λένε ες καρδίαν
τι δουλίας ατος χτιζ.
— Το καρπόβολον, Θιμία, τι Νικόλα τιν καρδίαν
κε ι όμορφος οριζ.
— Ο ποπας αετς κι αφίντσε, φτάι εκίνος τι δουλίας
ντο εδάσσεκεβεν, θιμάσε, οπτεκες σο ιερον;
— Τον ποπαν εσεν χαρίζο κε τι νίφεν τι Σοφίας
κε ντο τάζνεμας τα κείφια με τανκελτς
κε τον θεον.
— Ε, ατότε, νενκομέντσα, αφς τανθροπς κε τι θρισκίας
κε ταραγ με τατυνυς.
— Αρ ατο κεγο νυνίζο, εκι πάνε τα δουλίας,
εν ι μόνι σσιτιρία το κολχοζ για τεφτοχυς
— Κε στόρα;
— Αρ ατόρα, αποφάσιςα, Θιμία,
— Σο κολχοζ θεμπεντς, για σσι!
— Μι αχπαράεσε Θιμία, εν ι μόνι σσιτιρία
το κολχοζ για τεφτοχυς.

Ι ΠΑΛΑΣΑ

— Έργον κείς, κира Παρθένα, μόσε ζάντοσεσ κε σε
τυλυνέτερα ταχύλια γίρτσαν ι πολςσεβιχι!
Ικοκίρα, σε, γινέκα, σο ταωιν τέναν ταντςις,
κσάι κι λογαριάις το κρίμαν, κι φοάσε ασιν πςσις,
κέναν γίνεσε κενέα κε σε με τι παλαλυσ,
τρέις σα κλύπια, τρέις σο μίτινγ, τα διασσεκέματα νακυσ!
Τι κυλάκυσ πος θα χάνε, τι ποπάδες θα κυπίζνε
κε ταγυρτσ, παρεκς κε σέναν, τα θελκα πος θα χτυπίζνε,
αν κατ λένε ζαροτον,
για το έργον νταρχινόνε απολέκνατο ιμπσον!
Ικοκίρια, σε, γινέκα κι φοάσε ασιν πςσις
κε τρέις, αν να σκοντς τα σσέρια κε τον πσίφος για να δις! .
Σιν κιβέρνισιν νεμπένε τα μακρέα τα μαλία
για να γίνετε δουλία!

Να χορίετε Ανίτσα, να χορίζ ι Δεσπινι,
τέργατα τι πολιτίας ι χορέτσα να τερι!
Ι Παρέσα τι Διμίτρι να μιλα σα σινεδρίας,
με ταγυρτσ έναν κενέα ι Πινι να λεί τι θιάς!
Θελκα κι αρνικα εντάμαν να εβγένε σιν παράταν
κε τιν Ολγαν να χορίζνε σα σοβέτια ντελεγάταν.
Χορις λάδια κε καντίλας κε θανκέλια κε ποπάδες,
με τιν μουσικιν να θάφνε νεοντάδες κε γραάδες!

Ι ΠΑΡΘΕΝΑ

Ονταν λεν ι αλ, Παλάσα, ίσος δίκεον να έχνε,
πυ τα νέα τα δουλίας κε τα νόμυς κατατρέχνε.
Με τι δουλτς εκιν εζίναν, με κυχάρκας, με φαιτόνια,
έτρογαν, κείφια επίναν κεμας πύλνανε φασόνια.
Χανυμάδες κε κιριες τι τζεχελτς επαλαλόναν.
ταρνικυς σίρναν σιν κάντζαν κε τι „γνωστικυς“ ορθόναν.
Κε εγο κεςι, κοχράκα, πάντα, σο γομαρ αφκα,
σα σσαλιάκια, σα δουλίας, σα πελιάδας σα κακα.
Οκσιπολτ κε γιασιρόπα κε με έφκερα κιλίας
δύλεβαμ άμον χτινόπα σα πόρτα: τι μεγαλίας!

Δύλεθαμε νίχτην μέραν το φαίνεμυν χαψία,
 κε εχίνα κέσαν πάντα να χορτάζνε τα πεδία.
 Νέσπαλες, νέψα Παλάσα, ντο εσίρνες το λιμυς,
 τα νεστίας, τεφτοσισίας κι χτιπύνε κσάι σο νυς;
 Τα λιτςάνια κι θιμάζε όλεν τιν σαρακοστιν,
 χορις λαδ κεκίνα πάντα, κάποτε χορις πσομιν;
 Κσάι σο νυς κι κρύι, ε μάρσα, άντρασις για τιν δυλίαν
 με τα μίνας κε τα χρόνια ριάζεν τιν κσενιτιάν.
 Περισσαντς ε·ι εκίνος, περισσαν σο σπιτ εσιν,
 περισσάνια τα πεδίας, ζοντιανα κε χορις πσσιν.
 Εσι εσίρνες τι σσερίας τα τερτόπα σα πετσίας
 κι ατος τα καχοπιρίας.

Κρύι σο νυς, νέψα κοχράκα, όντες έφαγα το κσίλον
 ασον κορπακορ τον άντραμ γι· τανάπαγυ τον Φίλον.
 Πος εχόρεψα εντάμαν με τεκινον το στραβον
 απαν σι ποπα ταλον.

Κε ατα-πα αν ενεσπάλλθαν κατι λες, νέψα κυτύλα,
 πυ ατότε τεα ίσσεσ ας εμεν περσα ταχύλια,
 ασι ζις τιν νοστιμάδαν νιέγρικσαμε γο κε σι,
 νεοντάδες κε γρεάδες, με τομάτια κε στραβι.
 Εσκοναμε αν τομάτια, ι σιλια εκατιβένεν,
 σαρνικον ίπαμε λόγον τόνομανεμυν εβγένεν.
 Θα σιμνόναμε τον κόζμον για να ίμες σολτς καλι,
 κε θεπίναμε τον λόγον κε ταφέντιμ τι κυνι.

I ΣΟΝΙΑ

— Νέψα, Σόνια, παλαλόθες, νέψα Σόνια κι νυνις,
 χα σα δεκοχτο εσέβες, πυρνον άβριον θαντρις.
 Κέναν-κεναν με ταγύρια, κέναν-κέναν με τι νείς
 σα σκολία, σα σοθέτια κε σα σινεδρία τρείς.
 Νέψα, ατα πσομιν κι φέρνε κι γομον ατα κιλίαν
 κεν ατο ντεφτας δυλίαν
 Χα σα δεκοχτο εσέβες, πυρνον άβριον θαντρις,
 για τιν πρίκας, σι ατόρα, τον γαμπρον πρεπ να νυνις.

— Πρίκαν έχο γο τα σσέριαν, φυλιρία έχο τομίαμ
κι πυλο εγο τα κάλιαμ, κι σκλαβόνο τιν καρδ'αμ
γι άντραν, μάνα, κε γαμπρον.
Κ ιμ εγο για τον ζιγον.

Κ ιμ εγο να χίμε σμάλια κε να κάθυμε σεβόρας·
με κεντίματα, αντέλας χίμε να περάζο όρας·
να στιμνόνο τι γρεάδας, να γριντσόνο τι πεδάντας,
να νυνίζο νίχταν μέραν τίναν θα χτιπο σα κάντζας;
Με τα κσένα ιδροκαμάτι το φαιμ νακσαςφαλίζο
κι νυνίζο.

Αντρας, πρίκα, βίος, μάνα για τεμέναν φυλιρία
εν μονάχον ι δουλία.

Τα παλια εκίνα πάνε, πέρασαν εκάτσαν-κα,
θελτε να ζις θα καμτε ατορα κε τομίας θα βαλτε κα.

1931

ΣΙΡΟΝ ΑΝΤΑ ΜΑΝΙΚΙΑΣ ΚΙΑΦΣ ΤΟ ΤΣΥΝΚΡΟΜΑΝ

— Να εμυν παλικάρι δεκοχτο χρονον,
με τις αβγισ τιν δίναμιν ταρίνιγον,
τα κάλια, τεμορφάδας σα αμάλαγα,
το πρότον τιν φοτίαν τι νεότιτας.
Να έμυν παλικάρι δεκοχτο χρονον·
τιν νίχταν νεμαθάνα κε να δύλεβα
τιν μέραν σα ζαθότια κε σα φάπρικας.
Μαθ'τις σα σχολία κε τι „λάμπυτζκας
τιλιτζ,” εγο σον κάμπον σίρμαν νάμυνα.
Ταχτζις σιν πετιλέτχαν, σο πεντάχρονον
με τι τρανυς ταχτζιδες, τι μαστόριδες,
κε μαθιτις να έμυν με τυτάρνικυς.
Πεδιν τι πετιλέτκας, γο κε θρέμανατς.
εντάμαν με τεκίνεν να μεγάλονα,
το γάλαν να εβίζανα ασον κόλφενατς,
γάλαν παρχαρομάνας, γάλαν άδολον,
πυ αναστεν τι δράκυς κε τι γίγαντας.
Μάνα, γιατι γλιγόρεςες κεπίκες-μει!

Κατ' ἐστεκες ἀχόμαν χρόνια κάμποςα,
 κομσομόλος ατόρα κεγο νάτρεχα,
 άμον φοτία ζόλα να επρόφτανα,
 τυς ιλτς κε τυς αβγίτες να ετόκζεδα,
 τι τεχνικις τα κάστρα να κιρίεβα,
 κε τον εχτρον τα κάστρα να εκρέμιζα.
 Μάνα, γιατι γλιγόρεςες κεπίκεςμε!
 — Το κάχυ ρίζαμ, γιόκα, τα παράπονας,
 ειν όραν εγενέθες, κέχο φτέκσιμον
 εγο, πυ κεταράες με τυς γίγαντας,
 τι όρακς, τιν πετιλέτχαν πυ εγένεσαν,
 τα ζσέρια τatzαλένια, πυ το πρόσοπον
 απαν αψκα τι κόζμονος εγίρτσανε.
 Για μέναν κίνε, γιόκαμ τα παράπονας!
 τερ τα σινέλκας, τέρεν, κέπαρ μάθεμαν.
 Ατιντς, πυ τα τεμέλια τι πεντάχροну,
 τεμέλια με τσιμέντον κε με σίδερον,
 ρασσία αμετακίνιτα εσένκανε.
 Κε χτίζνε κε δουλέθνε, εν ι ζίσιατυн,
 ι δόκσα, ι χαράτυн εν το χτίσιμον.
 Τερ τα σινέλκας, τέρεн, κέπαρ μάθεμαν.
 Σίρν αν та манίκας, ки аψς το τσύνхроμαν
 κε тараγ си таχтзίδες, си мастòριδες
 να кубалиς λιθάρια κε νερον να φερтς
 όспυ та ζσέριας ζόζνε κε та γόνατας.
 Ας κλέο γο ι μάρσα ки аς φυλίουμε,
 πυ тεντελίζн та ζσέρια κε та γόναταμ
 κε тζόкепсэн ι δίσα ζοματόπα-му!.

III/32

Ответ. редактор КАЧАЛОВ Х.	Технический редактор ГРИГОРИЯДИ Ф.	Сдано в набор 10-V Под. в печать 16-V 1932 г.
-------------------------------	---------------------------------------	--

Τιπογραφία Γρετσеского Изд ства „Коммунистис“ Ростов на Дону

Упол. Крайлит 2849 Зак. 482 Об'ем 1,5п.л. х .44,800,=78.400 зн,
 Ст-ф, Б5 125X176 Тир. 3000.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ

ТІМІ
ЦЕНА **15** КАРП. | ХУД.
КОП.

АКАДЕМИЯ

АКАДЕМИЯ